

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 401/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Vodná 6, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 149/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 149/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 149/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,16 (slovom tristotri eur a šestnásť centov) na účet advokáta JUDr. Ladislava Mikloša, Vodná 6, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 401/2016-7 z 21. júna 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 149/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 26. augusta 2016 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 28. septembra 2016. V jeho prílohe sa nachádzalo vyjadrenie predsedu okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- 25. júna 2008 – podaný návrh na okresnom súde o zaplatenie sumy 254 606 000 Sk s príslušenstvom sťažovateľom spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia a na oslobodenie od súdnych poplatkov,

- 11. júla 2008 – okresný súd uznesením návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol,

- 4. augusta 2008 – sťažovateľ proti uzneseniu o zamietnutí predbežného opatrenia podal odvolanie,
- 6. augusta 2008 – okresný súd uznesením vyzval na odstránenie väd odvolania,
- 22. augusta 2008 – sťažovateľ doručil podanie označené ako doplnenie odvolania,
- 1. októbra 2008 – žalovaný sa vyjadril k odvolaniu,
- 15. októbra 2008 – okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa,
- 21. novembra 2008 – krajský súd vrátil spis okresnému súdu spolu s uznesením sp. zn. 3 Co 303/2008 zo 14. novembra 2008, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia,
- 6. marca 2009 – okresný súd vyzval sťažovateľa na oznámenie aktuálnych príjmov, ako aj predloženie potvrdení o mesačných nákladoch na bývanie a pod. pre rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, ktorá sa súdu vrátila s poznámkou, že nebola prevzatá v odbernej lehote,
- 8. apríla 2009 – okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie splnomocnenia na zastupovanie v konaní, ktorú právny zástupca sťažovateľa prevzal 14. mája 2009,
- 10. augusta 2009 – okresný súd opätovne vyzval právny zástupca sťažovateľa na predloženie písomností preukazujúcich jeho osobné a majetkové pomery, ktorú právny zástupca sťažovateľa prevzal 28. septembra 2009,
- 14. októbra 2009 – sťažovateľ doručil súdu podklady pre rozhodnutie o poplatkovej povinnosti,
- 21. januára 2010 – okresný súd uznesením nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 15. februára 2010 – sťažovateľ doručil čiastočné späťvzatie návrhu, ktorým žiadal, aby okresný súd priznal sťažovateľovi sumu 829 847 € z titulu nemajetkovej ujmy,
- 18. februára 2010 – sťažovateľ doručil odvolanie proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov,
- 26. februára 2010 – okresný súd predložil krajskému súdu spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa,

- 13. júla 2010 – vrátený spis spolu s uznesením sp. zn. 3 Co 59/2010 z 10. júna 2010, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že sťažovateľovi priznal oslobodenie v rozsahu 75 %,
 - 9. augusta 2010 – žalovaná podala dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu,
 - 20. septembra 2010 – okresný súd čiastočne zastavil konanie v sume 6 187 545,64 €,
 - 18. októbra 2010 – sa sťažovateľ podaním vyjadril k dovolaniu,
 - 10. novembra 2010 – okresný súd predložil spis dovolaciemu súdu na rozhodnutie,
 - 13. apríla 2011 – spis vrátený okresnému súdu spolu s rozhodnutím o dovolaní, ktorým dovolanie odmietol,
 - 3. októbra 2013 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a strany predvolal na termín pojednávania 19. novembra 2013,
 - 30. októbra 2013 – sťažovateľ doručil návrh na zmenu návrhu a návrhy na dokazovanie,
 - 31. októbra 2013 – sťažovateľ vzhľadom na úpravu návrhu žiadal súd, aby prepočítal určený súdny poplatok,
 - 5. novembra 2013 – okresný súd uznesením pripustil zmenu návrhu, oznámil zrušenie termínu pojednávania pre ospravedlnenú neúčast' právneho zástupcu žalovanej, vyzval na zaplatenie súdneho poplatku podľa pripustenej zmeny návrhu,
 - 17. januára 2014 – pojednávanie odročené na 14. marec 2014 pre neúčast' žalovanej a jej právneho zástupcu,
 - 14. marca 2014 – pojednávanie odročené pre zmenu právneho zástupcu žalovanej,
 - 1. apríla 2014 – okresný súd určil termín pojednávania na 23. máj 2014,
 - 17. apríla 2014 – predložené splnomocnenie žalovanej na zastupovanie v konaní,
 - 7. mája 2014 – doručená žiadosť substitúta nového právneho zástupcu žalovanej na odročenie pojednávania z dôvodu rozsiahlosti spisu a náročnosti veci,
 - 11. júla 2014 – pojednávanie odročené pre účely ďalšieho dokazovania,
 - 11. augusta 2014 – doručené vyjadrenie žalovanej,
 - 3. novembra 2014 – doručené podanie sťažovateľa,
 - 21. novembra 2014 – pojednávanie odročené 20. februára 2015 pre účely ďalšieho dokazovania,

- 13. februára 2015 – doručená žiadosť substitúta právneho zástupcu žalovanej o odročenie pojednávania z dôvodu čerpania dovolenky,
- 17. februára 2015 – okresný súd oznámil zmenu termínu pojednávania na 31. marec 2015,
- 23. februára 2015 – doručené vyjadrenie sťažovateľa,
- 31. marca 2015 – sa pojednávanie neuskutočnilo pre oznámenie o údajnej bombe na súde,
- 18. mája 2015 – oznámenie o zrušení termínu pojednávania určeného na 22. máj 2015 z dôvodu ospravedlnenia sa právneho zástupcu sťažovateľa a určenie nového termínu na 23. jún 2015,
- 23. júna 2015 – pojednávanie (uskutočnené, pozn.) odročené 29. septembra 2015 pre účely ďalšieho dokazovania, pre neprítomnosť svedkov navrhnutých sťažovateľom, ako aj jeho osobnú neprítomnosť na pojednávaní, právny zástupca sťažovateľa navrhol vypočuť ďalších svedkov,
- 29. septembra 2015 – pojednávanie 15. januára 2016 odročené pre účely ďalšieho dokazovania, strany navrhli vypočuť ďalších svedkov,
- 3. decembra 2015 – oznámená zmena termínu pojednávania na 9. február 2016 z dôvodu plánovaného čerpania dovolenky zákonného sudcu,
- 9. februára 2016 – pojednávanie odročené na 29. apríl 2016 bez uvedenia dôvodu,
- 29. apríla 2016 – pojednávanie odročené na 14. jún 2016 z dôvodu predloženia nových dôkazov žalovaným, ktoré namietal na pojednávaní sťažovateľ,
- 14. júna 2016 – pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený čiastočný rozsudok vo veci,
- 3. augusta 2016 – sťažovateľ doručil odvolanie.

Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný, zistil ústavný súd.

Predseda okresného súdu v podstatnom k veci uviedol, že „... *predmetná vec po právnej aj po skutkovej stránke sa javí byť zložitá.*

V konaní som zistil dlhodobú nečinnosť súdu od 13.4.2011 (návrat spisu z NS SR) do 19.11.2013, kedy súd nariadil prvé pojednávanie vo veci.

Dĺžku doterajšieho konania ovplyvnili aj samotní účastníci konania podávaním rôznych procesných návrhov a opravných prostriedkov, niekedy aj zbytočných (viď uznesenie NS SR č.k. 6Cdo 232/2010 - odmietnutie dovolania) a návrhmi na odročenie pojednávania.“.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Sťažovateľ ešte v samotnej sťažnosti vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 3. októbra 2016 zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti v plnej miere.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Zb. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' sporu, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii žalobcu pôvodne „o zaplatenie 254 606 000 Sk s prísl.“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka konania bola čiastočne závislá od skutkovej, ako aj právnej náročnosti prerokúvanej veci. V zásade však nemožno doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktorá presahuje viac ako 8 rokov, ospravedlniť skutkovou a právnou náročnosťou sporu.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ čiastočne tiež prispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania, a to nezaplatením súdneho poplatku spojeného s návrhom pri jeho podaní, a následne po čiastočnom oslobodení od súdneho poplatku ho okresný súd musel vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou ho okresný súd vyzval uznesením zo 6. marca 2009 na predloženie dokladov, ktoré sťažovateľ v tom čase nezastúpený neprevzal v odbernej lehote, preto okresný súd po doručení splnomocnenia na zastupovanie v konaní opätovne zasielal výzvu jeho právnomu zástupcovi 10. augusta 2009, ktorý požadované podklady doručil okresnému súdu až 14. októbra 2009. Sťažovateľ ďalej v konaní dvakrát žiadal o zmenu svojho pôvodného návrhu (15. februára 2010 a 30. októbra 2013), o ktorej bolo potrebné rozhodnúť a v nadväznosti na to vyrubiť súdny poplatok. Okresný súd z dôvodov na strane sťažovateľa bol raz nútený zrušiť termín pojednávania určený na 22. máj 2015 a raz musel odročiť pojednávanie pre neúčast' sťažovateľa na pojednávaní konanom 29. septembra 2015, ako aj ním navrhnutých a predvolaných svedkov. Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľ kontinuálne v konaní predkladal dôkazy a navrhoval vykonať nové dôkazy. Posledný takýto návrh predniesol na pojednávaní uskutočnenom 29. septembra 2015. Všetky tieto skutočnosti na strane

sťažovateľa prispeli k celkovej dĺžke napadnutého konania, ktoré ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi.

Už samotný fakt, že napadnuté konanie nie je ani po 8 rokov právoplatne skončené, hoci okresný súd počas konania o tejto sťažnosti už rozhodol čiastočným rozsudkom, je samo osebe dostatočným základom pre vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd preto v okolnostiach veci nepovažuje za nevyhnutné hodnotiť jednotlivé úkony okresného súdu a jeho procesný postup. Pre účely svojho rozhodnutia sa ústavný súd obmedzil len na poukázanie niektorých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré mali za následok doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Okresný súd bol bezdôvodne nečinný od 13. apríla 2011, a to vrátenia spisu z dovolacieho súdu, do 3. októbra 2013, kedy okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a strany predvolal na termín pojednávania 19. novembra 2013, čím sa dopustil zbytočného priet'ahu v trvaní približne 2 a pol roka.

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

Za takýto nesústredený postup ústavný súd považuje zrušenie už nariadeného termínu pojednávania z dôvodov na strane substitúta právneho zástupcu žalovanej, pričom k takémuto postupu zo strany okresného súdu došlo opakovane 7. mája 2014 a 13. februára

2015. Vzhľadom na skutočnosť, že nešlo o právneho zástupcu žalovanej, ale o jeho substitúta, je takýto postup okresného súdu neakceptovateľný.

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj doterajšej dĺžky napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie je poznačené nečinnosťou, ako aj nesústredenou činnosťou, preto ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv s'ťažovateľa, preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľa, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 149/2008 konal bez zbytočných priet'ahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti s'ťažovateľa právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľ v s'ťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 8 000 €, ktoré odôvodnil tým, že „s'ťažovateľovi dlhodobo vzniká majetková ujma... ako aj tým, že s'ťažovateľ nemôže preukázať vo svojom okolí, u zamestnávateľa, u priateľov, že bol neoprávnene očierňovaný žalovaným“.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť a nesústredenú činnosť, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, dôvody, na základe ktorých žiada priznať finančné zadosťučinenie, skutočnosť, že okresný súd vo veci samej už čiastočne rozhodol, a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 448,02 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2015 v sume 858 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) po 143 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľov aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,58 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Pokiaľ ide o stanovisko sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu doručeného 28. septembra

2016, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov sťažovateľovi nepriznal, keďže neobsahovalo nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu už nebola známa z predloženého súdneho spisu. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu takto predstavuje sumu 303,16 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016